

'Ik hoop dat ik een goed rentmeester ben geweest'

Het is augustus 1968. Nel van de Wetering loopt met een vriendin door de Alkmaarse binnenstad. 'Ik had in Rotterdam de opleiding tot verpleegkundige gevolgd en er ook mijn 'Ooievaartje' gehaald, het diploma kraamverpleegster. Na de opleiding moest je minimaal een jaar in het opleidingsziekenhuis blijven werken. Dat vond ik niet erg, het werk en de omgeving bevielen me prima maar ik wilde niet ergens blijven plakken. Na dat jaar ging ik in Schotland werken, in het ziekenhuis in Inverness. Schotland is een land waar ik geboren had willen worden. Na een jaar keerde ik terug naar Nederland, ik had genoeg met po's gelopen en wilde me verder scholen. Bij het Centraal Ziekenhuis in Alkmaar, een van de voorlopers van het Noord-Westziekenhuis, kon ik de opleiding volgen tot Intensive Care-verpleegkundige. Ik vond een kamer in de Emmastraat. Alkmaar kende ik helemaal niet. Die dag in augustus was het mooi weer en wij verkenden de binnenstad.' De wandelende vriendinnen lopen door de Appelsteeg naar de brug over het Luttk Oudorp. Op de hoek aan de overkant zien ze een kunsthandel. Er staat een man voor de zaak, hij blijkt de eigenaar. 'Vinden jullie het leuk om even binnen te kijken,' vraagt hij. Als Nel binnen op de gerafelde kokosmat staat, voelt ze dat ze thuis is.

Nel Mensink in 2021

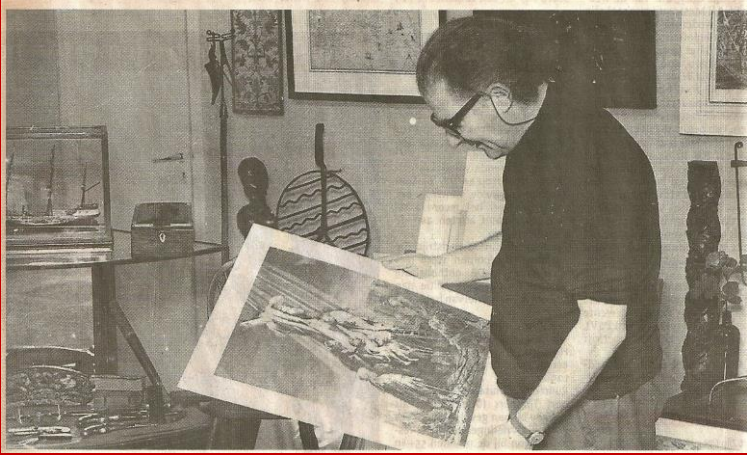
Portret van Pep Mensink, van de hand van Chris Duinmeijer

De man die Nel op die mooie augustusdag in 1968 ontmoet, is Pep Mensink, eigenaar van kunsthandel 'Drie Kronen', een zaak met een goede reputatie. Op het gebied van oude kaarten en prenten geldt Pep als een autoriteit. Alkmaarders waarderen hem als een vriendelijke man bij wie ze binnenstappen voor een kop koffie en een goed gesprek.

Als Nel hem ontmoet, heeft Pep al een heel leven achter zich. Als jongen van veertien stond hij dikwijls met zijn neus tegen de ruit van een Almelose antiekhandel. De uitnodiging van eigenaar Van der Aa om eens binnen te stappen was het begin van Peps bestaan in de antiekhandel. In de jaren zestig vestigt hij zich in Alkmaar. Een krantenartikel uit 1967 typeert hem als een man met een 'flink postuur, flinke hardos, een bourgondische genierter.'

Al gauw na hun ontmoeting bloeit tussen Nel en Pep een fijne relatie op. Pep is tweemaal eerder getrouwd geweest en is ook vader. 'Het duurde even voordat hij een derde huwelijk aandurfde,' zegt Nel, 'maar vanaf het begin noemde hij mij zijn vrouw.'

Rembrandt-ets voor prikje

Op 7 november 1972 haalt Pep de voorpagina van De Telegraaf als hij een ets van Rembrandt aankoopt. Op de foto Pep met de ets, hiernaast het voorpaginabericht van verslaggever Hans Knoop.

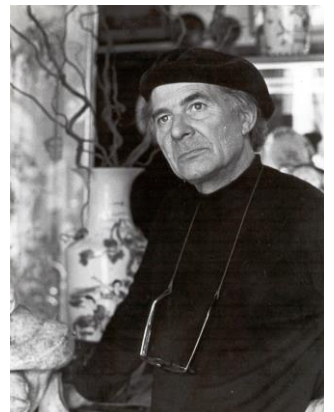
De Telegraaf

Voor de Alkmaarse kunsthandelaar Pep Mensink werd gisteren een droom werkelijkheid, toen hij op de kunst- en antiekbeurs in Arti et Amicitiae voor een schijntje een echte ets van Rembrandt kocht. De heer Mensink wou ons niet vertellen, hoeveel hij ervoor had betaald maar volgens collega's zou de koopsom een fractie van de werkelijke waarde zijn. „Dit gebeurt Je maar één keer in Je leven. Het is de droom van iedere kunsthandelaar.” De heer Mensink kocht de ets, die de kruisafneming voorstelt, van een in Amerika woonachtige Nederlandse kunstkenner. „Eerst bood hij mij wat beeldjes aan, maar die wilde ik niet hebben. Uiteindelijk kwam hij hiermee op de proppen. Ik zag onmiddellijk, dat het een authentiek stuk was en heb de man prompt betaald.”

Kunsthandel 'Drie Kronen' zat waar nu Vintage No. 5 zit, op de hoek van de Achterdam. Dat was een straat met ambachtshuizen. 'Er zat een zadelmaker, een zeilmakerij en een hengelsportzaak,' vertelt Nel. 'Ik weet nog dat de eerste hoeren kwamen. Echte Amsterdamse hoeren met getoupeerde suikerspinnen op hun hoofd. Meiden waarmee je de oorlog kon winnen. Ze stonden voor de buurt klaar en andersom gold dat ook.' Later breidde de prostitutie zich uit. 'Dat was jammer.'

Tot 1973 werkt Nel in het ziekenhuis en daarnaast in de kunsthandel. Daarna wijdt zij zich volledig aan de Drie Kronen. 'Op een gegeven moment deed ik de inkoop van kaarten en prenten. Ik kon originele exemplaren goed inschatten.' Pep en zij werkten samen in de zaak. 'Uit mokka-kopjes dronken we sterke koffie.' 'Hij was 29 jaar ouder dan ik, maar hij was tijdloos. Na zijn overlijden in 1989 heb ik de zaak voortgezet. Ik hoop dat ik een goed rentmeester ben geweest.' In 2008 heeft Nel het pand verkocht en de zaak gesloten. Nu woont ze aan de Noorderkade.

Als jongen ging Pep Mensink met antiquair Van der Aa mee naar veilingen. Later fietste hij stad en land af op zoek naar handel: potten pannen, prenten en kaarten. Voorraad had hij niet en geld evenmin. 'Ik ging wel eens naar Friesland,' vertelde hij in 1987 aan de Alkmaarse Courant. 'Als ik vertrok, had ik F 1,75 bij me. Dan zei je tot jezelf: als je vandaag je geld verdient, eet je vanavond paling. Had ik niks verkocht, dan had ik pech gehad. Het was een heerlijk zwerversbestaan. Geen zekerheid, altijd spanning.'

De winkel in 2006

Bronnen: Interview en foto Nel Mensink: Ankie Smit ; foto's: privéarchief Nel Mensink; krantenartikelen: Delpher.nl en Regionaal Archief